

Sjoerd TOP / Hollanda / Rotterdam Polis Teşkilatı
(Aile İçi Şiddet Vakaları Sorumlusu)

Hollanda’da Aile İçi Şiddet ile Mücadele Konusunda Disiplinlerarası Yaklaşım

(Önleme, Görevler ve Farklı Paydaşların Rollerini)

Jessika, Hollanda’da yaşayan 2005 yılında babası tarafından öldürülen bir kız çocuğu. Bu konu araştırılırken çocuğun okula uzun süre gitmediğini, okulun bu konuda bir şey yapmadığını, kızın çok dövüldüğünü, polisin çok kez eve gittiğini ve annesinin de aynı şekilde şiddete maruz kaldığını bu konuları bilmekle birlikte, hiç bir şey yapılmadığını öğrendik. Bunun dışında, yine sağlık hizmetleri aynı şekilde Jessika’nın nelere maruz kaldığını bilmekle birlikte onlar da bir şey yapamamışlardı. 2005 yılında bulunan ceset parçalarının Jessika’ya olduğunu anlaşıldıktan sonra artık Jessika için çok geç kalınmıştı babası nihayetinde tutuklandı ve hapse atıldı.

O tarihten itibaren aile içi şiddet konularıyla ilgili olarak Hollanda’da herkes çok keskin bir şekilde çalışmaya başladı. Özellikle kamu idaresindeki kişilerin daha da hassas-

laşması konusunda yeni tedbirler alındı. için çok geç kalınmış olmakla birlikte, gerçekten de yeni bir adım atılması, yeni bir çağın başlaması anlamında çok etkili oldu ve başkalarının kurtarılması için kendisini bu konuda tabii ki sürekli hatırlatıyoruz.

Rotterdam yaklaşık 600 bin nüfusa sahip bir liman şehri. Tabii ki polis olarak bakıldığında da yaklaşık bölge itibarıyla aslında 1,2 milyon kişiye hizmet veriyoruz ve yaklaşık bu doğrultuda 5 bin polis memuru olarak görev yapıyoruz.

Sağlık anketlerine baktığınızda yaklaşık 17 bin ailenin şu anda bizim bölgemizde aile içi şiddetle ilgili konularda dikkate alınması gerekiyor. Bu bağlamda baktığınızda 2009 yılında 50 binin üzerinde kişinin şiddete maruz kaldığı söylenebilir. “Peki neden bu kadar Hollanda’da aile içi şiddet vakalarıyla karşıla-

Aile içi şiddete tanık olmuş olan çocukların psikolojik çok ciddi sorunlar yaşadığı görülüyor. Annesine vurulduğunda çocuk ne yapacağını bilemez ve o yüzden de psikolojik olarak bakıldığında çocuklar açısından, çocuğun kendisinin dövülmesinden çok daha ciddi bir durum söz konusudur.

şılıyor? Aslında yaptığımız bütün anketlerde, çalışmalarda görüyoruz ki durum her yerde geçerli, Amerika olsun, Brezilya olsun, Hollanda olsun, Fransa olsun. Tüm bu ülkelerde aslında aynı senaryo ortaya çıkıyor ve özellikle de aile içi şiddet olaylarında karşımıza çıkan durum, yalnızca belirli kültürlerden kaynaklanan bir mesele değil. Bunun belirli sebepleri var.

Aile içi şiddet mağduru aynı ortamına ait olan birisi tarafından uygulanan şiddeti kapsıyor. Bu ebeveyn olabilir, bir oğul anneye şiddet uyguluyor olabilir, koca eşine uyguluyor olabilir veya da kardeşler birbirlerine şiddet uyguluyor olabilir, özellikle belirli bir yaşa geldiklerinde. Bütün bunları kapsıyor ve bunun içerisinde fiziksel, cinsel veya da psikolojik bir şiddet türü olarak, bunların hepsi dahil edilir. Tüm bu hususlar tabii ki çok ciddi sorunlara yol açmaktadır.

Aile içi şiddetin birçok türü olduğunu görüyoruz. Bir kere eşler arasındaki bir şiddet ve burada daha çok kadının mağdur olduğunu görüyoruz. Hollanda’da aile içi şiddet vakalarında polise intikal edenlerde yüzde doksan beşinde kadının mağdur olduğunu görüyoruz.

Bunun dışında, tabii ki çocuk istismarı dediğimiz husus da yine tanık-

lar da dahil olmak üzere, özellikle de aile içi çocukların aslında şahit olmuş olduğu hususları kapsıyor ve bu bağlamda gerçekten de aslında aile içi şiddete tanık olmuş olan çocukların psikolojik çok ciddi sorunlar yaşadığı görülüyor. Annesine vurulduğunda çocuk ne yapacağını bilemez ve o yüzden de psikolojik olarak bakıldığında çocuklar açısından, çocuğun kendisinin dövülmesinden çok daha ciddi bir durum söz konusudur.

Hollanda'da çocukları tarafından gerçekten istismar edilen birçok yaşlı, özellikle mesela paraları varsa paralarını evde genelde saklıyorlar, evde tutuyorlar ve tabii ki çocukları da bu parayı alabilmek için onları istismar edebiliyor. Bununla ilgili çok olay yaşıyoruz.

Bunun dışında, namusla ilgili olan hususlar var. Türk aileleriyle ilgili olarak Rotterdam şehrinde karşıımıza çok çıktığını görüyoruz. Diğer kültürlerde de yine namus konusyla ilgili çok ciddi şiddet olaylarıyla karşılaştığımızı ifade edebilirim.

2006-2010 yılları arasında biz bir çalışma yaptık. Belediye hizmetlerine aile içi şiddet vakalarının mağdurları üzerinde ne kadar süreyle şiddete maruz kaldıkları, ne kadar süredir bu şiddetin devam ettiğine dair sormalarını istedik ve sonuçlara baktığınızda, aslında kişilerin yüzde 18'inin ilk defa olduğunu ifade ettiklerini görüyoruz. Yine, yüzde 40'ının aslında son beş yıldır devam ettiğini söylediğini görüyoruz.

Rotterdam'da bizim çok sayıda tabii ki uğraşmamız gerekiyor aile içi şiddet vakalarının önlenmesiyle ilgili olarak tüm profesyonelleri eğitiyoruz ve aile içi şiddet konularının nasıl ele alınacağı konusunda bunlar öncü olarak hareket ediyorlar. Aile içi şiddeti tespit edebilecek olan, bu konuda çalışan insanların hepsini eğitmeye çalışıyoruz ve diğer kuruluşlara bilgi aktarmalarını hedefli-

yoruz. Çünkü tek bir kuruluş tek başına aile içi şiddeti önleyebilecek bir kabiliyete ne yazık ki sahip değildir.

Bunun dışında, tabii ki profesyonellerin çok iyi eşgüdümü bir ağı var ve birçok profesyonelimizin, aile içi şiddet konusunda çalıştıklarını önceden de biliyorduk ama bunlar iyi bir koordinasyon içerisinde değillerdi, iyi bir eşgüdüm içerisinde olmadıkları için de aslında mağdurlara yardımcı olamıyorlardı ve tabii ki çok çalışmış olmakla birlikte, farklı konularda koordinasyon olmaması nedeniyle sıkıntı yaşıyorduk.

Herkes bunun artık nihayetinde bir cezai suç olduğunu, bunun için hapse girilebileceğini ve bunun aslında yasa dışı bir şey olduğunu görmesini sağlamaya çalıştık.

Biz öncelikle hamile olan kişilerle başladık, aile içi şiddet konusunda onları bilgilendirmeye başladık. Birçok kişiyi tabii ki bu konuda eğittik, birçok meslek örgütüyle bir araya geldiğimizde dedik ki: "Hükümetten hiçbir şekilde size, meslek örgütlerinizi eğitmezseniz para desteği sağlanmaz." Bunu Rotterdam'da yaptık. Size şunu söyleyebilirim: Trafik kazalarından sonra doğal sebeplerle ölmeyen insanlara baktığımızda, 2. sırada geliyor aile içi şiddetten ölenler. O yüzden de bunun son derece ciddi bir sıkıntı olduğunu farkına varan hükümet dedi ki meslek gruplarına: "Eğer ki siz bu erken uyarı, erken tespit kısmında çalışanlarınızı eğitmezseniz para alamazsınız."

Bunun dışında, aile içi şiddetle ilgili olarak, ASHG diye kısaltması olan bir danışman ve destek merkezimiz var. Tüm profesyonellerimiz, meslek örgütlerinden farklı kişiler buraya gelerek, buradan bilgiler alabiliyorlar ve diğer profesyonellere de, erken teşhis konusunda bilgi aktarabiliyorlar.

Bunun dışında, "Ben eşimi dövüyorum, bu nedenle de yardıma ihtiya-

cım var, kime gideceğimi bilmiyorum" diye arayanların da olduğunu gördük.

Tüm profesyoneller, tüm meslek grupları için bir deontolojimiz var ve etik standartlara uygun olarak çalışmalarını gerekiyor.

İkincisi ise, iyi bir eşgüdüm sağlanmış olan profesyoneller ağının kurulması. Biraz önce dediğim gibi, zaten bu konuda çok kişi çalışıyordu, çok farklı gruplar çalışıyordu ama bu iyi bir koordinasyon içerisinde değildi. Mesela, nihayetinde hâkim karar veriyordu, deniyordu ki: "Çocuk babada kalabilir" Ama diğer taraftan polis çocuğu babasının elinden alıyordu, çünkü baba çocuğu dövüyordu. O yüzden, bunun hepsinin bir arada işlemediğini gördük ve aslında tersine bir gidişat olduğunu gördük. Çünkü nihayetinde hâkim "Anne çocuğu dövüyor" diye çocuğu babaya veriyordu. Biz biliyorduk ki baba çocuğu dövüyordu ve bu şekilde tabii ki tersine bir gidişatta daha kötü etkiler de yaşanabiliyordu. Bunlar Hollanda'da Rotterdam şehrinde birkaç sene öncesinde yaşanan hususlardı. O yüzden iyi bir eşgüdümün olduğu bir ağı ihtiyacımız olduğunu anladığımızda, gerçekten birçok kuruluşla beraber bilginin bir araya getirilmesi, "Bu aileyle ilgili bilgiye sahip misiniz? Kim çalıştı bu aileyle?" Biz polis olarak her şeyi tabii ki raporluyoruz ve nihayetinde biraz önce görmüş olduğunuz aslında destek merkezine bütün bunları aktarıyoruz ama bunun dışında tabii ki o olayla ilgili olan ve kamu sağlığıyla ilgili aynı zamanda gerekli birimlerin de bilgileri aktardığı bir sistem, bir ağ oluşturduk ve böylece bilgiye ihtiyacı olan herkes bu ağ üzerinden bu bilgilere erişebilir oldu.

Birçok kişi bunun iyi olmadığını düşündü, çünkü nihayetinde failer açısından bakıldığında, onların gizliliği için tabii ki bir tehdit oluşturabiliyordu. Ama böyle durumların

**Aile içi şiddet hiçbir şekilde
tolere edilemeyen, edilmemesi
gereken bir şey ve bu
bağlamda bizler de sebebi ne
olursa olsun böyle bir şiddeti
tolere etmiyoruz.**

tamamıyla aile içi şiddet vakalarının önlenmesini istiyorsak, biraz gizliliğin ihlal edilmesinde herhangi bir sakınca yok diye düşündüğümüzden biz aslında dikkate almadık.

Bunun dışında, eğer ki yalnızca mağdura odaklanırsanız ya da yalnızca faille odaklanırsanız bunun işe yaramadığını da gördük. Bir yaklaşım sisteminiz olması gerekiyor, tüm aile bireylerini dikkate alan bir yaklaşımınız olması gerekiyor. Biz polis teşkilatı olarak aslında öncesinde yalnızca failleri arıyorduk, kanıt arıyorduk, faili yakalayabilmek ve tabii ki mahkemeye sevk edebilmek için kanıt arıyorduk.

Çocuklarla ilgilenmiyorduk ve mağdurla ilgilenmiyorduk. Diğer kuruluşlara baktığınızda onların da faillelere bakmadıklarını düşünüyorduk, Çünkü herkes faille ilgilenmek, hani faili yakalamak polisin görevi diye düşünüyordu. Bu bağlamda aile içi şiddet vakasını tabii ki önleyebilmek için hepsine yardımcı olmanız gerekiyor. 2005 yılında Jessika'nın olayıyla aslında daha sistemli yaklaşımımız oldu ve her şey değişti.

Tüm aile içi şiddet vakalarının sayısına baktığınızda, gerçekten de ailelerin yaşadığı yerlere ilgi göstermek ve onların ihtiyaçlarına göre bir yaklaşım sergilemek gerektiğini anladık. Bu doğrultuda 12 tane yerel aile içi şiddet ekibi oluşturuldu. İki haftada bir biraraya gelen 12 ekip bu olayları değerlendiriyor. Bu bağlamda "Bu aileyle biz ne yapmamız lazım? Polis görevini yapıyor ama diğer kuruluşlar ne yapmalı?"

diye bu konuda çalışan bir ekip. Diyelim ki aile içi şiddete polis henüz müdahale etmemiş, o kısımda ne yapılabilir diye bakıyorlar.

Şimdi, biz ailelerle de konuşmaya çalışıyoruz ve aynı zamanda kurumları bir araya getiriyoruz ve böylelikle en iyi çözümü bulmaya çalışıyoruz. Çoğunlukla tek bir kuruma ait olmuyor çözüm, yani bu çözüm süreci içerisinde çeşitli kuruluşların, kurumların yer alması gerekiyor ve gerekli sorumluluklarını yerine getirmesi gerekiyor.

Bu yerli ekiplerin koordinatörünün aynı zamanda arka planında da birçok kurum yer alıyor. Mesela, belediye idaresi çerçevesinde, yoksullukla mücadele eden ya da okullaşma oranının artırılması yönünde çalışan departmanları da arka planda olarak düşünebiliriz. Bunlar da arka planda yardımcı olmaya çalışıyorlar. Eğer ki koordinatör çözümün bir parçası olarak onlara da görev veriyorsa, onlar da arka planda bu faille ilgili olarak hem mücadele yollarına hem de çözüm yollarına katkıda bulunuyorlar.

Şimdi, bu şekilde bir zincir modeline bakabiliriz. Burada her türlü problemlerden bahsedebilirsiniz aile içinde. Mesela, hukukla ilgili, yoksullukla ilgili, sağlıkla ilgili, aile içi şiddetle ilgili hepsi aynı sistemin bir parçasını teşkil ediyor. Bu nedenle aslında uzun bir zaman gerekiyor, tüm bunların ortadan kaldırılması için. Biz önlemeyle başlamak durumundayız.

Önleme başlamıyorsa, işe yarımıyorsa o zaman dosya hazırlıyoruz, bunu analiz ediyoruz, risk değerlendirmesi yapıyoruz ve bir özellik belirliyoruz. Yani ailede ne türden problemler var, burada bir vaka yöneticisi oluyor. Mesela, söz konusu aileden sorumlu, söz konusu durumdan sorumlu bir vaka yöneticisi oluyor. Bunun dışında bazen ceza hukukunun da kullanılması söz

konusu oluyor. Bunun sonrasında değerlendirmeler yapıyoruz. Tüm bu yaptıklarımız, attığımız tüm bu adımlar aile içi şiddeti durdurmaya yaramayabiliyor ve ilk baştan dosyanın analizinden başlamamız gerekebiliyor, bazen böyle durumlar da oluyor. Ancak çoğu zaman da gerçek anlamda şiddete bir son veriliyor. Gerçekten bunu umuyoruz, çünkü bu uzun vadeli bir proje burada bahsetmiş olduğumuz ve uzun vadede aile içi şiddet olan ailelerde yaşayan çocuklar ileride mağdur ve failer olmasın istiyoruz. Yani bizim temel amacımız bu aslında.

Burada öncülerini kullanıyoruz. Çünkü her şey önlemeyle başlıyor. Eğer ki failseniz ya da mağdursanız bu tabuları kırmanız gerekiyor ve bu tabuları kırmak için kampanya uygulamak gerekiyor. Rotterdam şehrinde aile içi şiddetten bahseden kampanyalar uyguluyoruz. Mesela, diyoruz ki: Bu normal tabu değildir, doktorunuzla görüşün, danışmanınızla görüşün...

Dünyanın çeşitli yerlerinde yapılan birçok çalışma gösteriyor ki, birçok kadın ilk aile içi şiddete uğradıklarında hamileydiler, yani hamilelik dönemlerinde ilk olarak böyle durumla karşılaşıyorlar. Bu çalışmalar hepsi gösteriyor ki, ailelerde aile içi şiddet hamilelikte başlıyor.

Hollanda'da Ocak 2009 itibarıyla çıkarılmış olan bir yasamız var, polis güçleri olarak on günlüğüne fail için bir kısıtlayıcı emir alınabiliyor. Bazı belediye başkanları diyorlar ki: "Hayır, burada kısıtlayıcı emri verecek olan kişi benim" Yasa bu yetkiyi veriyor, ama polis memurları da on günlüğüne bir kısıtlayıcı emir verebiliyorlar. Failerin araştırılması lazım, aileye ilişkin bir risk değerlendirmesi yapılması gerekiyor bu noktada sosyal destek sağlayan kişilerle birlikte Rotterdam şehrinde çalışıyoruz. Bu da şu anlama geliyor: Fail aile içinden herhangi biriyle, çocuklarla olsun, eşyle, kadınla olsun, on

gün boyunca herhangi bir şekilde temasa geçemeyecek. Yedi sekiz gün sonra belediye başkanı eğer ki bunun yeterli olmadığını düşünüyorsa yani “Bütün bu yaptıklarımızın işe yaramayacağını düşünüyorum” diyorsa, o zaman belediye başkanı diğer bir on sekiz günlük kısıtlayıcı emir getirebiliyor. Yani dört hafta boyunca evin dışına gitmesi gerekiyor, evin dışında kalması gerekiyor, eve yaklaşmıyor ve böylelikle kendileri için ayrılan yere gidiyorlar, böylelikle evlerinden uzak kalıyorlar. İhtiyaçları olan yardım burada kendilerine veriliyor. Bazen annelerine gidebiliyorlar. Şimdi, kısıtlayıcı emir verildiğinde annelerinin yanına geri gidiyorlar ve birçok kere failer kötü sonuçları anlayamıyorlar. Çünkü annesi, babası o faile diyor ki: “Karrın da bunu yapmış, şunu yapmış, zaten onu dövmen çok normal, o da bunları yapmış” Böyle durumlarda sorunlar çıkabiliyor. Belediye başkanı da o zaman diyor ki: “Bunu on sekiz gün daha uzatalım” Yani bu on ila yirmi sekiz gün süresi çerçevesinde tedavi programlarını başlatıyoruz ve yirmi dört saatlik, yani bir günlük aile destek ve yardım hizmeti sunuluyor.

Onun dışında 7/24 Aileler şiddetle mücadele etmek istediklerinde bu sistemden faydalanabiliyorlar. İlk iki yıl boyunca 7 binden fazla kısıtlama emri verilmek durumunda kaldı. Hollanda’da yaklaşık yıllık olarak 65 bin aile içi şiddet vakası görüyoruz. İki buçuk yıl içerisinde 7 bin faile kısıtlayıcı emir geldi, yani tüm vakaların oranına baktığımızda yüzde 5 olarak görüyoruz.

Öncelikle tüm polis memurlarına şunu söylemeyi uygun gördük. Aile içi şiddet failerini tabii ki tutuklamaya alışık değillerdi. Dedik ki: Bu bir suçtur, bu kabul edilemez ve hiçbir zaman için, sebebi ne olursa olsun, ne için yapılıyor olursa olsun, bunu kabul edemezsiniz, bu çok ciddi bir güvenlik sorunudur ve bunu dikkate alarak hareket etmeniz gerekir. Bu

bir cezai fiildir ve bu yalnızca bir kadınla bir erkek ya da karı-koca arasındaki meseleden ibaret değildir ve bunu bilerek hareket etmeniz gerekir. Burada tabii ki biz gerçekten de ailelere yardımcı olabilecek şekilde, onlara destek olabilecek şekilde bir şeyler yapmamız lazım.

Her zaman için mağdur ile aynı zamanda suçlayan arasındaki hikayeleri ayrı ayrı dinlemekte fayda var ve özellikle de fail eğer ki vurduysa mağdura, o zaman sizin onu tutuklamanız gerekiyor. Biz diyoruz ki: “Sizin göreviniz, orada faili yani aile içi şiddet uygulayan kişiyi tutuklamanız gerekiyor.” Bazen iki tane fail olabiliyor ve biz bu durumda tabii ki kimin kendini savunan, kimin saldıran olduğunu anlamaya çalışıyoruz ve bunu anlamak her zaman için o kadar kolay olmayabiliyor. Eğer ki bunu ayırt edemiyorsak, ikisini de tabii ki gözaltına alıyoruz ve biz bunu şiddete müsamaha göstermediğimizi ortaya koymak açısından yapıyoruz. Çünkü mağdur da bunun gerçekten de önemli bir husus olduğunu bilsin diye yapıyoruz.

Daha önce de ifade etmiş olduğum gibi, nihayetinde suçüstü yapmaya çalışıyoruz. Çünkü birisi bize, karakola gelip “Dün beni dövdü, dün beni boğmaya çalıştı” dediği zaman, o zaman tabii ki bizim savcıya bunu intikal ettirmemiz gerekiyor ve bu kişinin tutuklanması için emir çıkartmamız gerekiyor.

Sonrasında faili, özellikle Öfke Yönetimi Kursları gibi kurslara göndermeye çalışıyoruz. Daha önce de ifade etmiş olduğum gibi, genelde Hollanda’daki failerin yüzde 90-95’i aslında erkek ve yüzde 5-10’u da bayan oluyor bu failerin. Bunları öfke yönetimine gönderiyoruz ve genelde de savcılık zaten onlardan muhakkak böyle bir sosyal hizmetlere gitmeleri yönünde salık veriyor. Birçok hâkim de aynı zamanda tabii ki fail işte gözetim merkezleri veya hüt da failerin aslında böyle kurs-

Aile içi şiddet olan bir evde büyüyen çocuk her zaman için ciddi anlamda bizi endişelendirebiliyor. O yüzden de biz o çocuğun refahını da dikkate alıyoruz. O yüzden de o çocukları gözlemliyoruz. Eğer biz gerçekten vaktinde gerekli müdahaleyi yapmazsak bu çocukların sorunları tabii ki daha da önemli bir hâl alacak.

lara tabi olması iyi olmakla birlikte her zaman işe yaramıyor ve eşinizi dövmenizin veya hüt da çocuğunuzu dövmenizin önüne geçmiyor. Ama en azından öfkelenildiği anda birkaç tane şey öğrenmiş olursa evden çıkıyor. Dolayısıyla aile içi şiddeti belki durdurmuyor ama azalmasına yardımcı olabiliyor.

Diğer taraftan biz failin aile içi şiddet için bunu tabii ki hesap verebilir olmaya çağırıyoruz. Çünkü aile içi şiddet hiçbir şekilde tolere edilemeyen, edilmemesi gereken bir şey ve bu bağlamda bizler de sebebi ne olursa olsun böyle bir şiddeti tolere etmiyoruz.

Çoğunlukla mağdur şikâyetinden vazgeçiyor. Üç gün sonrasında karakola geliyor “Ben artık şikâyet etmek istemiyorum, süreci durdurun” deniyor. Çoğunlukla hanımlar oluyor zaten. Biz de diyoruz ki: “Tamam, siz şikâyetinizi geri çekmiş olursanız bile biz bunun sürecini devam ettireceğiz ve bir cezai süreç olup olmayacağına bakılacak.” çoğunlukla zaten şikâyet geri çekilmiş olsa bile nihayetinde en azından failin bir öfke yönetimine, tedavi sürecine veya hüt da aslında bir yargılanma sürecine dahil olacağı görülüyor. Burada tabii ki asıl amaç, bütün toplumun dikkatini çekebilmek.

Çünkü toplum olarak bu şiddetin önüne geçilebilmeli ve toplum olarak bu şiddete karşı çıkılmalı.

Diğer taraftan mağdurun güvenliği ni de sağlamamız gerekiyor. Biz çok şey yapabiliriz tabii ki ama, yaptığımız her şey illa ki mağdura güvenli olmasını sağlamıyor. Mesela, sığınmaevleri var Rotterdamda.

Biz mağduru her zaman için doktora yönlendirmeye çalışıyoruz, kendisine konuyu anlatmasını, bir tıbbi destek almasını ve bu bağlamda tıbbi destek istemiyorsa bile en azından böyle bir destek sürecinin olması gerektiğini ifade ediyoruz ve mağdurları, dediğimiz gibi buna yönlendiriyoruz.

Bunun dışında, biz polis memurlarına her zaman için “Yara olduğunda yaraların fotoğrafını çekin” diyoruz. Çünkü eğer ki aile içi şiddet vakasına yönlendirildiyse ve siz bir iki dakika sonra vardıysanız o anda tabii ki böyle çizikleri falan görebilirsiniz. Ama iki üç gün sonra giderseniz, o zaman onları tabii ki mor olarak, kırmızı olarak ve rengarenk görüyor olacaksınız. Tabii ki siz birazcık daha gecikerseniz hiçbir şey görmeyeceksiniz. O yüzden de diyoruz ki: “İlk önce gittiğinizde çekin, ama birkaç gün sonra tekrar bir uğrayın, tekrar bir resimlerini çekin, ki o çiziklerin dışında morlukların da resimleri olsun.”

İyi olmadığımız hususlardan bir tanesi, aslında mağdurun, failin ne zaman serbest bırakılacağı konusunda bilgilendirilmesi hususu. Fail tabii ki polis tarafından yakalandıktan sonra herkes sanıyor ki hayatı boyunca orada kalacak. Oysa ki öyle bir durum yok, biz altı saat boyunca gözaltında tutabiliyoruz, daha ciddi durumlarda üç güne kadar. Dolayısıyla belli bir süre tutabiliyoruz. Burada hâkim hâlâ gözaltında kalacak mı; buna karar veriyor. Çoğunlukla tabii ki, yüzde 90’ın üzerinde baktığınızda eve geri gönderiliyor. Burada gerek savcılar

gerekse de polis memurları olarak bizler mağduru tabii ki bilgilendirmeyi ihmal ediyoruz.

“Bunun dışında, her zaman için kapsamlı bir rapor hazırlayın.” diyoruz. “Oraya gittim ama sonra şikayetini geri çekti” gibi hususları yazmak da işimize yaramıyor. O yüzden polise biz diyoruz ki: “Dinleyin, dinlediğiniz şeyleri de yazın, sonrasında tabii ki buna göre devamını kâğıda aktarın.” İyi bir polis için dokümantasyon, belgelendirme gerçekten son derece önemli. Çünkü tutanak ya da evrak yalnızca polis tarafından kullanılmıyor, yalnızca mahkemelerce kullanılmıyor, aynı zamanda bu işin takibatının yapılması açısından önemli. Bir tek polis sorun olduğu anda oraya geliyor.

Diğer bir husus da, tabii ki çocukların güvende olduğundan ve çocuklarla ilgilenildiğinden emin olmak. Çünkü her bir aile içi şiddet durumunda o çocuğun iyi olduğuna dair bir rapor yapmamız gerekiyor. Mesela Rotterdam’da geçen sene 3 binden fazla çocuğun aslında çocuk refahı merkezlerine aktarıldığını görüyoruz. Çünkü aile içi şiddet olan bir evde büyüyen çocuk her zaman için ciddi anlamda bizi endişelendirebiliyor. O yüzden de biz o çocuğun refahını da dikkate alıyoruz. O yüzden de o çocukları gözlemliyoruz. Eğer biz gerçekten vaktinde gerekli müdahaleyi yapmazsak bu çocukların sorunları tabii ki daha da önemli bir hâl alacak.

Tüm bildirilmiş olan vakalara bakıldığında, bunların tabii ki kamu sağlık merkezine günlük olarak rapor edilmesini de söyledik. Bu bağlamda tüm kuruluşlar buradan gerekli verileri alabiliyorlar ve tüm polis kayıtları buraya aktarılıyor ve kendi kullanımları için de erişilebiliyor. Her saat başı elektronik olarak tüm aile içi şiddet tutuklamaları aynı zamanda da kamu sağlık merkezine aktarılıyor. Hollanda çiçekleriyle meşhur, laleleriyle meşhur, hemen

bir çiçekçiye gidecek, çiçek alacak, eşine geri gidecek diyecek ki: “Bir daha hiç olmayacak, çok özür diliyorum, bir kere oldu.” Mağdur diyecek ki: “Tamam, dert değil.” Özür dileyecek ve sonrasında tabii ki mağdur size dönecek, diyecek ki: “Bana çiçek getirdi, özür diledi, bir daha yapmayacakmış, şikayetimi geri alıyorum” Ama tabii ki olaylar böyle olmuyor, çünkü birkaç günlüğüne nihayetinde sular durulmuş olmakla birlikte, sonrasında bunların tekrar ortaya çıktığını görüyoruz.

Eğer ki bir şekilde bir takip, taciz varsa veyahut da bir musallat olma durumu varsa, o zaman burada yine biz mağdura küçük bir sistem veriyoruz ve bu sistem aslında bir cihaz gibi, öyle düşünün, üzerinde bir düğmesi var. Düğmeye bastığı anda polis karakoluna hemen sinyal iletiyor ve polis karakolu bu kişinin kim olduğunu, nerede olduğunu, yani her şeyi görebiliyoruz. Bu bağlamda canlı bir süreç başlıyor, çünkü biz duyabiliyoruz da düğmeye bastığı andan itibaren sesli olarak da duyabiliyoruz. Bu bağlamda, tabii ki dediğimiz gibi, önce mağdurun kim olduğunu biliyoruz, failin kim olduğunu veya takip edenin kim olduğunu biliyoruz. Bu bağlamda, tabii ki genelde zaten böyle bir sistemi olduğunu söylediği anda “Böyle bir cihaz var üzerimde” dediği anda bu tabii ki bir güç göstergesi, çoğunlukla zaten peşini bırakıyorlar. Burada tabii ki mağdur failden daha güçlü bir duruma geçmiş olduğu için burada tabii ki “Polis beni tutuklar, çok kolayca da hemen yakalar” diye düşündüğü için fail, olay sona eriyor ve burada tabii ki nihayetinde failin elinde silah varsa, bıçak varsa, hani durum farklı tabii ki ama en azından bir tedbir, önleme olarak bakıldığında bu daha iyi.

Bu bağlamda, tabii ki gerçekten hatırlanması gereken şey, polis açısından da bakıldığında aile içi şiddet hususlarıyla ilgili olarak, ne yaparsanız yapın, her zaman için diğer kuruluşlarla beraber çalışın.